

இரண்டு உலகங்கள்

ராமசாமிபிள்ளை வெறும் அறிவியல்வாதி. உலகம் தூக்கத்தின் கட்டுக்கோப்பிற்கு ஒத்தபடிதான் வளருகிறது என்ற நம்பிக்கையில் வளருகிறவர். தர்க்கத்திற்குக் கட்டுப்படாத விஷயமோ பொருளோ இருக்கமுடியாது. அது இருந்தால், தர்க்கத்தின் மயக்கம் போல சமூகப் பிரமையாகத்தான் இருக்க முடியும். இருக்கவேண்டும் என்பது அவருடைய மதம். அதை அசைக்க எத்தனித்தவர்கள்பாடு திண்டாட்டம்தான். குறைந்தது இரண்டு மணி சாவகாசமாவது கையில் வைத்துக்கொண்ட பிறகுதான் அவரை நெருங்கலாம்.

அவர் காலேஜில் ஒரு சயன்ஸ் பண்டிதர். வாழ்க்கையின் வசதிகள், முக்கியமாக புஸ்தகங்கள், எல்லாம் கிடைக்கக் கூடிய நிலைமை, கவலையற்ற வாழ்க்கை.

அவர் மனைவி ராஜத்திற்கு ஏகதேசக் கல்வி அதாவது, ஒரு முழுத்தாளில் தனது பெயரை, குறைந்தது இரண்டு தவறுகளுடன் ஒரு வரி பூராவாக எழுதக்கூடிய கல்வி. ராமசாமிபிள்ளைக்கு எப்பொழுதுமே அவருடைய மனைவியின் கடிதத்தைப் படிப்பதென்றால் குறுக்கெழுத்து நேரெழுத்து என்று வந்துகொண்டிருக்கும் வார்த்தைப் போட்டிகளுக்குச் சரியான விடை கண்டுபிடிப்பது மாதிரி. அவளுக்குத் தன் புருஷன் என்றால் அடங்காத பெருமை, ஆசை, இன்னும் என்னென்னவோ அவள் மனதில் எழுந்து அவள் உடல் முழுவதும் பரவசப்படுத்தும். அவர்களுடைய குழந்தை, ஒன்றரை வயதுக் குழந்தை, அதுதான் தனது கணவன் கொடுத்த செல்வங்களைக் காட்டிலும் மகத்தான பொக்கிஷம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பவள்.

அன்று ஒருநாள் அவருக்கு ரஸல் எழுதிய புத்தகம் கிடைத்தது. அது அவருடைய மனதில் இருந்துகொண்டிருந்த பெரிய குழப்பமான சிக்கல்களுக்கு எல்லாம் ஒரு தீர்ப்பு, அறிவுக்கு ஒத்த தீர்ப்பாகக் கொடுத்துவிட்டது. அன்று சாயங்காலம்வரை அதை உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தார். நேரம் சென்றதுகூடத் தெரியவில்லை.

அப்பொழுது ராஜம் குழந்தை மீனுவை இடையில் எடுத்துக்கொண்டு, கையில் காப்பி பலகாரங்களுடன் ராமசாமிபிள்ளையின் அறையில் நுழைந்தான். ராமசாமிபிள்ளையின் கவனம் முழுவதும் அந்தப் புத்தகத்தில் அழுந்திக்கிடந்தது.

அவரைத் தொந்தரவு செய்யக்கூடாது என்று பலகாரங்களை மேசைமீது வைத்துவிட்டு, குழந்தையுடன் சற்றுத்தள்ளி தரையில் உட்கார்ந்தான்.

குழந்தை என்ன தர்க்கத்தைக் கண்டதா அல்லது அறிவைக் கண்டதா? – அப்பா! என்று சிரித்தது. ராஜம் மெதுவாகக் குழந்தையின் வாயைப் பொத்தினான். அது என்ன கேட்கிறது? அதற்குப் போக்குக்காட்டுவதற்காகக் குழந்தையை மடியில் எடுத்து, பால் கொடுக்க ஆரம்பித்தான். கொஞ்ச நேரம் குழந்தை அதில் ஈடுபட்டது.

ராஜம் கவனியாத சமயத்தில் குழந்தை திடீசென்ற எழுந்து “அப்பா” என்று கத்திக்கொண்டு, தள்ளாடி ஓடி அவர் காலை கட்டிக்கொண்டது.

அப்பொழுதுதான் பிள்ளையானவர்கள் தம்முடைய அறிவியல் போதையிலிருந்து விழித்தார். ராஜம் எழுந்து சென்று மெதுவாக அவர் கழுத்தைச் சுற்றித் தன கரங்களை வளைத்து அவரது உதடுகளில் முத்தமிட்டவண்ணம் “காப்பி கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

ராமசாமிபிள்ளை தமது உதடுகளைப் புறங்கையால் துடைத்துவிட்டு, “என்ன ராஜம், உனக்கு எத்தனை நாள் சொல்வது? உதட்டில் கிருமிகள் பரவிவிடும் என்று. அதிலிருந்துதானே பல வியாதிகள் வருகின்றது என்று முந்தானாள் கூடச் சொன்னேனே.

காப்பி எங்கே? இந்தப் புத்தகத்திலே என்ன மாதிரி உண்மையைச் சொல்லியிருக்கிறான் தெரியுமா?” என்றார்.

ராஜம் ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான். மெதுவாக ஒரு பெருமூச்சு வந்தது. அவள் கடைக்கண்ணில் சற்று ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்ததே, அவள் முந்தானையால் துடைக்குமன்.

“ராஜம், மனிதனுக்கு மூன்று குணங்கள்தான் இயற்கை. முதலில் பசி, இரண்டாவது தன் குடும்பத்தை விருத்தி செய்வது, பிறகு மூன்றாவது பக்கத்திலிருப்பதை அழிப்பது. இது மூன்றிற்கும் அடிப்படையான குணம்,

புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டை முன்னிட்டு பிரசுரமாகும் சிறுகதை

எல்லாவற்றையும் தனக்கென்று ஆக்கிக்கொள்ளும் ஆசை. மற்றதெல்லாம் வீண் பித்தலாட்டங்கள்..”

ராஜம் அவரை வெறித்துப் பார்த்தபடியே இருந்தான்.

“இந்த கற்பு, காதல் என்று பேத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்களே, அதெல்லாம் சுத்த ஹம்பக்..”

“அப்படினா..”

“சுத்தப் பொய். மனிதனுக்கு எல்லாவற்றையும் தனது என்று ஆக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறானே, அதில் பிறந்தவை தன் சொத்து, தான் சம்பாதித்தது, கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தது, தனக்கே இருக்கவேண்டும் என்ற ஆசை, மனிதன்தான் செத்துப்போகிறானே, தனக்கில்லாவிட்டால் தனது என்று தெரிந்த தனது ரத்தத்தில் உதித்த குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறான். பெண்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி இருந்தால் அது எப்படி முடியும்? தெரியாமல் ஒன்றும் நடந்துவிடக்கூடாது என்பதற்குக் கற்பு என்பது பெருமை என்று பொய் சொல்லி வேலி கட்டினான். பிறகும் பார்த்தான், காதல் என்ற தந்திரம் பண்ணினான். ஒருவருக்கொருவர் இந்த மாதிரி இஷ்டப்பட்டால் வாழ்க்கை பூராவாகவும் இஷ்டப்படுவார்களாம். இதெல்லாம் சுத்த ஹம்பக்..”

“எனக்கு ஒண்ணும் தெரியலியே..”

தமது உற்சாகமான பிரசங்கம் சுவரில்தான் பிரதிபலித்தது என்பதில் பிள்ளையவர்களுக்கு ஏமாற்றம். ராஜம் ஒன்றும் பேசாமல் குழந்தையை எடுத்துத் தனது மார்பில் இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன தெரியவில்லை? இது வெகு சுலபமாச்சே... சொல்லுகிறேன் கேள்..” என்று ஆரம்பித்தார்.

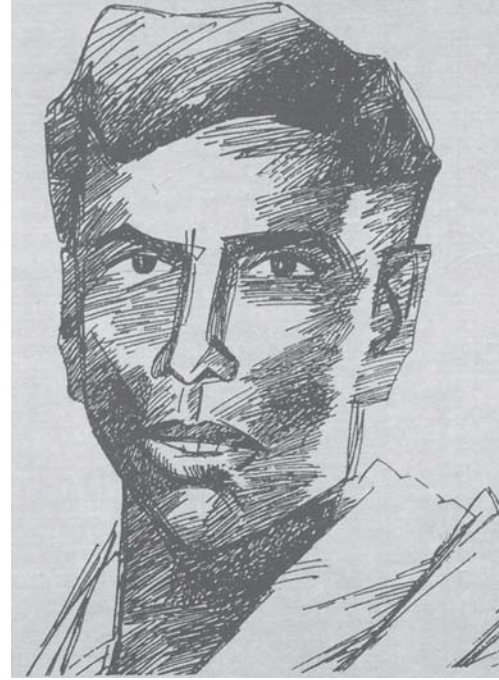
“எனக்குத் தெரியவேண்டாம். வாருங்களேன் பீச்சுக்குப் போகலாம்” என்றான். தன்னையறியாமல் அவள் கைகள் குழந்தையை இறுக அணைத்துக்கொண்டன.

ராமசாமிபிள்ளைக்கு இதைக் கவனிக்க நேரமில்லை. தமது சுகாதாரத்திற்கு, தமது குடும்ப சுகாதாரத்திற்கு அவசியமான கடற்காற்று வாங்க அவசர அவசரமாக உடைகளை மாட்டிக்கொண்டார்.

“என்ன ராஜம் புறப்படலியா?” என்பதற்குமுன் “இதோ வந்தேன்” என்று குழந்தைக்கு ஒரு மாற்றுச் சட்டையணிந்து அதை இடையில் எடுத்துக்கொண்டு தயாரானான்.

குழந்தை, “அப்பா!” என்று அவரை நோக்கித் தாவியது.

புன்சிரிப்புடன் குழந்தையை

“ஆமாஞ்சாமி” என்று சிரித்தான்.

“உனக்கு அங்கே பெரிய கடைத்தெரு சாமி நாயக்கர் தெரியுமா?”

“போன வருசம் அவுக்கிட்டத்தான் வேலை பார்த்தேன் சாமி. காலதோசம்.. என்னை இங்கே கொண்டாந்து தள்ளிட்டுது” என்று பிள்ளையவர்களின் கைக்குட்டையில் கடலையை அளந்து போட்டுவிட்டு ஒரு கூழைக் கும்பிடு போட்டவண்ணம் “கடலை பட்டாணி” என்று கத்திக்கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

“ராஜம் இதைப் பார்த்தியா? சமுத்திரக் கரையிலே எந்த கடலை பட்டாணி விக்கிறவன்கிட்ட கேட்டாலும் இந்தப் பதில்தான். இது எதுமாதிரி என்றால், அன்றைக்கு ஒரு ஜோரான ரஷ்யக் கதை படித்தேன். அதிலே விபச்சாரி வீட்டுக்குப் போகிறவனைப்பற்றி எழுதுகிறான். அங்கே போகும்பொழுது ஒவ்வொருவரும் முதல்லே “உன் பேரென்ன?” என்று கேட்பானாம். “இதில் வந்து அதாவது, நீ தவறி எவ்வளவு காலமாச்சு?” என்று கேட்பானாம். அவளும் ஏதாவது ஒரு பொய், சம்பத்தில்தான் சமூகக் கொடுமையால் வந்துவிட்டதாகக் கூறுவாளாம். அதை அவள் ஆயிரத்தெட்டாவது தடவை பாடம் ஒப்பிக்கிறமாதிரி சொல்லியிருப்பான். இவனும் வாத்தியாரமாதிரி கேட்டுக்கொள்ளுவான். பிறகு இருவருக்கும் அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. இதில் என்னவென்றால், மனிதனுக்கு விபச்சாரியானாலும் தனக்கு கிடைப்பது நல்ல பொருளாக இருக்கவேண்டும் என்ற ஆசையில்ல்தான் இருக்கிறான். சாயங்காலம் சொன்னேனே ஒன்று. அதுதான் அந்த தனக்கு வேண்டுமென்ற ஆசை, அதிலிருந்துதான்...”

“அதற்கென்ன இப்பொழுது?”

“இல்லை! உனக்குத் தெரியவில்லை என்கிறாயே, அதற்குச் சொன்னேன்.”

“எனக்குத் தெரியவேண்டாம்”

அப்பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. எங்கிருந்தோ, பக்கத்தில்தான், யாரோ பாரதி பாட்டு ஒன்றைப் பாடினார்கள்.

“பிள்ளைக் கனியமுதே” என்ற இன்பக் கனவில் ராஜத்தின் மனம் லயித்துவிட்டது.

பாட்டு முடிந்தது.

மௌனம்...

“பாட்டு எவ்வளவு நல்லா இருக்கு! மீனுவிற்கு பாடினாப்பிலே இருக்கே!” என்றான் ராஜம்.

“அதில் என்ன இருக்கிறது? விஷயம் தெரியாமல் பாடுகிறான். வெறும் அசட்டுப்பாட்டு” என்றார்.

மீனுவிற்குள் கடலை பூராவும் வாரிஇறைத்துவிட்டு வேறு ஸ்ப்ளை வேண்டுமென்று அழுஆரம்பித்தான்.

இருட்டில் மீனுவை எடுத்து இறுக அணைத்துக்கொண்டான்.

ராஜத்தின் மனத்தில் ஒரு ஏமாற்றம் இருந்தது.

PERTH

MALAR STORES

Open 7 Days

35A Canara Road,
Westminster,
WA 6061

08 9440 0420

VIDEOS & GROCERIES